

Prolog

Durđevdan, april, 1600. godine.
Krčma koja se nalazi na putu za London

Stariji čovek bele brade sedi pognute glave za stolom kraj vatre i u ruci steže tvrd, sjajan predmet. Cvetovi *Rose Mundi* – bledocrvene latice prošarane belim – pokrivaju sto ispred njega. Svi koji sede oko ovog čoveka razumeju, i bez reči, da je ono što će se uskoro odigrati tajna, venčanje duha i duše svih prisutnih i rođenje nečega što dugo očekuju: filozofovog potomka. Tihi su, iščekuju njegove reči. Onda, iznenada, bat nogu razbija tišinu i poruka koju je sluga neprimetno doneo nalazi put do njegovih finih ruku. On polako čita, zatim diže glavu i gleda svako lice oko sebe za stolom. Konačno, progovara:

„Pre samo nekoliko nedelja, u mesecu svetlosti, sinjor Bruno spaljen je na lomači na Kampo dei Fjori. Kaluđeri su mu ponudili krst da se pred njim pokaje, ali on je okrenuo glavu. Kao čin milosti, klerikalne vlasti su naredile da mu se oko vrata veže burence baruta pre nego što zapale vatru, da se ubrza kraj. Isto tako, prikucali su mu jezik za nepca da ga spreče da govori.“ Pogledao je svakog od svojih kolega za večerom i napravio malu pauzu. Zatim je nastavio:

„Za neke od nas, klupko sada počinje da se odmotava, i naredno putovanje ovde počinje.“ Njegove oči se zaustavljaju na muškarcu koji pogrbljeno sedi s druge strane stola, levo od njega. Sused ovog čoveka podbada ga laktom da ga upozori da je govornikov pogled sada uprt samo u njega. Dva čoveka nakratko netremice gledaju jedan u drugog sve dok se crte lica mlađeg muškarca ne opustiše u poluosmeh. Ovo kao da je podstaklo starijeg čoveka da kaže još nekoliko reči:

„Da li postoji način da koristimo sve snažne mogućnosti našeg uma, da sačuvamo njegove misli o ljubavi i sveopštoj harmoniji, misli sveže kao rosa? Da li *izgubljena dela ljubavi* mogu ikada biti osvojena?“

Prvo poglavlje

Kosova jutarnja pesma razbila je njegove uznemirujuće snove iako su kapci na prozorima i dalje bili čvrsto zatvoreni.

Vil je kasno stigao prethodne noći, rani septembarski sumrak već je davno bio prošao, ali jasna mesečina pomogla mu je da lako nađe rezervni ključ među geranijumima ispred kuće. Sada se budio uspaničen, čudno dezorijentisan u pomrčini – iako je tanak zrak svetlosti pokušavao da se probije. Nije ni primetio kada je jutro stiglo.

Skočio je iz kreveta kao da negde kasni. Zapetljao se oko prozora, drvo je nabreklo po kišovitom vremenu i trebalo mu je malo vremena da shvati kako mehanizam radi. Istog trenutka oblilo ga je jarko svetlo. Bilo je to predivno jutro rane jeseni, nisku izmaglicu već je probijalo sunce. Blagi miris koji su ruže mirotočile ušao je u sobu zajedno sa svetlom i prohladnim vazduhom. Odnegde je došla i laka nota lavande. Poznati mirisi doneše mu sećanja, i daleko od toga da je bio imun na to, ali barem su te uspomene uspostavile mir u njegovoj glavi i razjurile nejasne karakondžule iz njegovog nemirnog sna.

Zaboravio je da uključi bojler prethodne noći, a sada mu je očajnički trebalo jedno tuširanje. Zanimario je hladnu vodu i pustio je da spere jučerašnju prašnjavu vožnju sa njega. *Dukati* 998, njegov voljeni motor, definitivno nije bio za duga putovanja. Bio je pomalo kao neka dugonoga lepotica. Nepojmljivo brza mašina, apsurdno zahtevna, ali i savršena za vožnju, besprekorno je odgovarala Vilovoj ekscentričnosti.

Ipak, duge relacije bez pauze, bile su nelagodne. Noge su mu pomalo bridele od duge vožnje u krutoj koži, ali nije hteo da obraća pažnju na to. Ako si neka seka-persa, ne treba ni da voziš takav motor.

Uhvati svoj odraz u ogledalu. Setio se šta mu je majka uvek govorila, da izgleda kao 'mal'ko posrnuli anđeo'. Izgledao je kao statista u nekom Zefirelijevom filmu, bled sa bradom od tri dana. Nasmejao se, pomalo šokiran, shvativši da bi ga ovakvog samo mama mogla zaista voleti.

Bilo je nečega maničnog na tom odrazu lica u ogledalu i znao je da ni na ovom putovanju nije uspeo da spreči demone da se ne približe njegovoj duši još malo.

Brijao se tako oštro da se činilo kao da otklanja prljavštinu sa sebe. Zamišljeno je ispirao sapunicu sa brijača kada je iznenada ugledao jednu ružu, savršeno osušenu, u običnoj staklenoj teglici na umivaoniku. Možda je njegov brat Aleks dovodio ovde nekoga u poslednje dve-tri nedelje? Bio je tako zaokupljen svojim poslovima da je jedva i pratio kretanja drugih. Nasmehio se, zainteresovan. „Nazvaću ga večeras,“ reče naglas a šupalj zvuk sopstvenog glasa jako ga iznenadi, „...kada budem stigao u Kan.“ Trajekt isplovljava tek u ponoć, ali sada ima toliko stvari koje želi da obavi.

Tiha jutarnja svetlost u kuhinji donela mu je mir i opuštenost prvi put u poslednjih nekoliko nedelja. Nestao je uznemirujući osećaj bežanja koji ga je pratio. Poznati miris jabuka dolazio je iz voćnjaka – što mu je donosilo spokoj jer je ovo bila trideset prva jesen u kojoj je uživao. Bežao je od svega i svačega, i dolazak kući bio je pravo zadovoljstvo. Isprao je čašu od vina od sinoć i ubacio punjeni baget u mikrotalasnu da mu vrati malo života. Odluči da proverii motor, jer je jedva i mogao da se seti kako ga je parkirao prethodnog dana. Ono što ga je održavalo na povratku kući iz Liona, tokom kojeg je vozio velikom brzinom, bila je pomisao na to da ga čeka pribežište, čašica očevog pića i poznati stari dobri sendvič sa sirom, a onda i njegov krevet.

Napolju, sve je bilo savršeno mirno. Osim nekih malih signala zapuštenosti, nepodšišan travnjak i nepometena staza, kuća nije otkrivala bol koji je pratio ovu porodicu cele godine. Niko je nije posetio nakon iznenadne smrti Vilove majke u januaru. Ova kuća, koja je bila vrlo blizu njihove kuće u Hempširu i samim tim lako dostupna tokom

produženih vikenda, predstavljala je za njegovu majku radost, utočište, mesto gde slika i uređuje vrt. I ovog sunčanog jutra svaki čošak ove kuće nosio je njen pečat. Otac je tiho patio i malo govorio, i radio je više nego ikad kako ne bi razmišljao o tome. A činilo se da se Aleks nekako sam nosi sa gubitkom i da drugi ne mogu da zavire u dubine njegovih osećanja. Vil je bio istinski sin svoje majke, osećajan u svom doživljavanju života i strastven u svojim vezama. Ovde, na njenom voljenom začaranom mestu, beskrajno mu je nedostajala.

Prešao je pogledom po pošljunčanoj stazi koja je vodila od prilaznog puta do vrata, ali ništa posebno mu nije zaustavilo pogled. Sva ta praznina bila je praktično antiklimaks – ali za njega dobrodošao. Činilo se da niko zna, niti da je ikoga briga za to, gde je on, bar u ovom trenutku. Nesvesno su mu se prsti poigrali amajlijom oko vrata a onda se uputio u majčin ružičnjak. Provela je više od dvadeset godina u odavanju pošte čuvenim uzgajivačima ruža, skupivši kolekciju starinskih cvetova koji bi predivno izgledali kod kuće, u Malmezonu. Ona ih je slikala, vezla, kuvala s njima. Ali ako su ovi cvetovi primetili da nje više nema, nikome to nisu šapnuli. U središtu fontane, među lejama cveća, nalazio se mozaik od delića keramike koji je svojom rukom napravila kada je on još bio dečak. Bila je to spirala sa motivom Venere, zaštitnicom ruža, koja se nalazila u samom srcu mozaika. To mesto oduvek je imalo magičnu privlačnost za njega.

Primitivši usput da je njegov jarkožuti motor pokriven prašinom od puta ali potpuno bezbedan u senci pored kuće, vratio se istim putem u kuću. Miris skuvane kafe vrati mu misli u sadašnjost dok je ulazio u kuhinju. Rukom je prošao kroz svoje neuredne kovrdže. Kosa mu je bila čista i već suva od vrelog vazduha, ali zrela za šišanje. Biće bolje da se postara za to pre nego što se sretne sa ocem na Aleksovom rođendanskom ručku u subotu. Stvari su ionako već bile prilično zategnute među njima dvojicom, pa nije baš morao da izgleda i kao skitnica. Njegov lepi plavokosi brat uvek je izgledao uredno, srede kose i besprekornih ruku kao da su upravo završile s manikirom. Ali nakon mesec dana u Rimu, Vil je podsećao na lokalne muškarce. To mu je odgovaralo; voleo je da se utopi gde god da ode.

Nije bilo putera u frižideru, ali poslednja teglica džema njegove majke u ostavi bio je vrlo dobar. Lizao je prste kao dete kad mu iznenada pažnju

privuče razglednica na stočiću kraj prozora: očigledno njen rukopis. **Za Vila i Sijan**, pisalo je na početku. Uzeo ju je. Kad je ovo napisala?

Za Vila i Sijan. Pokušajte da se odmorite nekoliko dana. Ina malo sira u zamrzivaču, iskoristite ga ako možete. Molim vas, proverite baštu za mene. Vidimo se kod kuće za Božić. - D

To je sigurno bilo prošlog novembra. On i Sijan su se svađali tokom cele godine i na kraju prekinuli u kasno proleće. Ali stvari su pošle napako još od njegovog rođendana u avgustu prošle godine. Njeno nemoguće insistiranje na preuzimanju obaveza uverilo ga je da treba da napusti ideju o tome da provedu nedelju dana u ovoj kući u Normandiji. Sijan nije tu imala prijatelje, a pošto nije govorila francuski, bila je u potpunosti upućena na njega pa je sumnjao da bi njihova veza izdržala toliki pritisak u tom trenutku. I tako, nikada nisu došli ovamo niti videli maminu poruku.

Nasmešio se pri pomisli na Sijan. Tri meseca na putu ublažila su njegov bes. Bila je upadljivo lepa – ne za svačiji ukus, ali time i duplo lepša u njegovim očima. Odjednom ga preplavi neočekivani osećaj žudnje za njom, kao da je tek sada postao svestan praznine koju je osećao kraj sebe i u svom srcu. Ali ostavljajući strast – koja je bila suština njihove veze – po strani, znao je da je bio u pravu što je prekinuo. Njihova ljubav je bila kao proleće, ali sada je nebo bilo oblačno. On nije bio mudar, pun razumevanja i pragmatičan kao Aleks; ponekad ne bi ni završio ono što bi započeo, i sasvim sigurno ne bi bio suprug kakvog je želela – suprug koji se penje stepenicama karijere, koji će zajedno sa njom nedeljom ići u nabavku, ljubavnik koji će prodati svog *dukatija* i kupiti *volvo*. Iako je na samom početku izjavila da je uzbuđuje njegova neukrotivost, sve vreme je pokušavala da ga ukroti. Voleo je da kuva za nju, da je zasmehava i da vodi ljubav sa njom kao što niko još nije. Ali dobro je znao da neće moći da promeni svoju ličnost i utiša jake političke stavove koje je imao a koji su neizostavno dovodili do svađa sa njenim luc-kastim drugaricama i njihovim besposlenim momcima.

Svodilo se na to da on ne može da živi u njenom sigurnom – i po njegovom mišljenju, praznom – svetu. On je želeo da iskusi život, koliko god to koštalo.

Okrenuo je razglednicu na poledinu. Bio je to veliki vitraž ruža na prozoru u Šartru. Njegova majka je često slikala ovaj motiv, pogled iznutra, pogled spolja. Volela je svetlo koje pada kroz staklo i način na koji skoro bocka oči svojim zaslepljujućim sjajem koji razbija unutrašnji mrak.

Nekoliko trenutaka razmišljao je o ideji da upotrebi mobilni. Sada je bio napunjen, i ne skidajući pogled sa razglednice, počeo je da kuca poruku svom bratu.

Konačno se iskrcao u Normandiju! Jesi li bio ovde skoro? Krećem iz Kajena u 23.15 večeras. Nazvaću te pre nego što krenem.
Imam svašta da te pitam. V

Jednim laganim pokretom ubaci mobilni u džep svoje kožne jakne a razglednicu u unutrašnji džepić, blizu srca, baš pored dragocenog dokumenta zbog kojeg je proveo celo leto u Italiji, u izbezumljenoj potrazi. Počeo je da slaže neke odgovore po koje je bio došao, ali nova pitanja su se neprestano javljala i tako još više produbljivala misteriju. Uskoči u prašnjave čizme i hitro izađe iz kuće, vraćajući ključ na staro mesto. Natuče kacigu i rukavice i zajaha mašinu. Trebalo je da naspe goriva, jer do Šartra ima dobrih sedamdeset kilometara.